

Jugul nepotrivit

Jugul nepotrivit

Prefata

Articolul care urmeaza a aparut intr-un numar recent al revistei "The Present Testimony"; dar, dat fiind faptul ca pentru multi crestini aceasta revista nu este accesibila, foarte multi, din foarte multe locuri, mi-au cerut sa il trimit sub forma de brosură. In vremea de acum, cand se poate spune, pe buna dreptate, "a face multe carti n-are sfarsit", unii s-ar da inapoi de la a creste numarul cartilor; totusi, daca dusmanul se foloseste atat de mult de tipar pentru a difuza necredinciosie, superstitie, blasfemie si necuratie, cred ca slujitorul lui Hristos s-ar putea simti pe deplin liber sa foloseasca acelasi instrument pentru a raspandi adevar doctrinar si practic. Fara indoiala ca a lasa ca scrierile omenesti sa uzurpe in mintea noastra locul care se cuvine numai Sfintei Scripturi este un rau impotriva caruia trebuie sa veghem. Sa ne amintim ca cele mai sanatoase si cele mai bune dintre aceste scrieri sunt doar minereul, batut in foite subtiri, si ca toata valoarea lor se datoreaza doar faptului ca se bazeaza pe Cuvantul lui Dumnezeu sau au legatura cu acesta. Dar de cate ori nu se intampla sa citim iar si iar Scriptura si sa nu reusim sa intelegem adevarurile cuprinse in ea, pana cand Domnul, prin harul Sau, se foloseste de buzele sau de scrierile altuia pentru a ni le descoperi? Astfel, de exemplu, cati nu au citit cuvintele "Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi", fara a fi constienti de adevarata lor aplicatie? Cunoasterea acestor lucruri ar trebui sa fie indeajuns pentru a ne impiedica sa dispretuim scrierile omenesti. Adesea vedem cum Dumnezeu foloseste carti si tractate pentru mantuirea pacatosilor si pentru zidirea poporului Sau; si, cu siguranta, nu ar trebui sa tratam cu usurata ceea ce El foloseste. Este o mare diferenta intre faptul ca Dumnezeu foloseste o carte cu scopul de a ma invata mai multe despre valoarea, frumusetea si autoritatea Cuvantului Sau si felul in care eu abuzez de acea carte, lasand ca ea sa ia locul Cuvantului. In aceasta, ca si in orice alt domeniu, trebuie sa veghem impotriva extremelor periculoase. Stim ca "Cuvantul lui Dumnezeu este viu si lucrator" si ca Duhul Sfânt se foloseste de el si numai de el pentru a da inviora, pentru a lumina si a zidi sufletele; dar stim si ca El face din buzele si scrierile oamenilor instrumente care sa aduca cuvantul aproape de inima.

Pe deplin incredintat ca El va folosi in harul Sau paginile care urmeaza, le trimit Adunarii lui Dumnezeu.

C. H. M. Clontarf, Martie, 1856.

Cineva care doreste sa realizeze, in propria sa viata, sau sa promoveze in viata altora o urmare a Domnului mai curata, mai de calitate, nu poate sa priveasca crestinatatea zilelor noastre fara un sentiment de nedescris, de tristete si apasare. Tonul este atat de jos, aspectul atat de bolnav, spiritul atat de slabit, incat unii ar fi uneori tentati sa inceteze sa mai spere intr-o marturie sincera si loiala pentru un Domn absent. Toate acestea sunt cu atat mai deplorabile cu cat ne amintim motivatiile puternice de care avem privilegiul sa fim calauziti. Fie ca privim la Stapanul pe care suntem chemati sa Il urmam – la calea pe care suntem chemati sa umblam – la sfarsitul pe care suntem chemati sa nu il pierdem din vedere – la sperantele care trebuie sa ne motiveze – nu putem sa nu recunoastem ca, acolo unde toate acestea sunt intelese si insusite printr-o credinta mai simpla, ar trebui, cu siguranta, sa practicam o ucenicie fierbinte fata de Domnul. „Dragostea lui Hristos”, spunea apostolul, „ne constrange”. Aceasta este cea mai puternica motivatie dintre toate. Cu cat inima este mai umpluta de dragostea lui Hristos, cu cat ochiul este mai umplut cu Persoana Sa binecuvantata, cu atat mai indeaproape vom incerca sa urmam drumul sau ceresc. Urmele sale insa pot fi descoperite doar de „un ochi curat”, si atat timp cat vointa nu este franta, cat carnea nu este omorata, si trupul nu este tinut in stapanire, vom esua in a fi ucenici, vom naufragia de la credinta si de la o constiinta buna.

Nu as dori sa fiu inteles gresit de cititor. Aici nu este in nici un caz vorba de problema mantuirii vesnice. Este ceva diferit. Dupa ce ai primit mantuirea ca rod al agoniei si al sudorii ca de sange a lui Hristos, al crucii si suferintelor Sale, nimic nu poate fi mai josnic, mai egoist decat sa te tii la o distanta cat mai mare de Persoana Sa divina, pentru a nu iti pune in pericol siguranta personala. Omeneste vorbind, acesta este un caracter nenorocit, egoist, vrednic doar de dispret; dar cuvintele nu pot exprima deplin josnicia unui astfel de caracter atunci cand este aratat de unul care marturiseste ca datoreaza totul, atat in prezent cat si in viitor unui Stapan respins, rastignit, inaltat, dar absent. "Daca scap de flacarile iadului, nu mai are importanta problema uceniciei". Cititorule, in adancul sufletului tau, nu esti dezgustat de acest sentiment? Daca da, cauta sa fugi de el, catre punctul opus al busolei; si fie ca limbajul tau sincer sa fie "Daca Stapanul meu binecuvantat este in glorie, siguranta mea personala are putina valoare!". Dumnezeu sa faca ca aceasta sa fie exprimarea mai multor inimi in aceste zile cand, vai! s-ar putea spune prea bine ca "toti umbla dupa foloasele lor, si nu dupa ale lui Isus Hristos" (Filipeni 2: 21). Fie ca Duhul Sfânt sa ridice, prin puterea Sa de neînfrant, si sa trimita prin energia Sa divina, tot mai multi ucenici ai Mielului, despartiti si consacratii, fiecare din ei legat, cu funiile dragostei de coarnele altarului – o armata ca cei 300 ai lui Ghedeon, oameni incercati, in stare sa se increada in Dumnezeu si nu in carne. Cat de mult asteapta inima un astfel de moment! Cat de mult doreste duhul, aflat uneori sub influenta rece si uscata a unei marturii inghetate si fara nici un fel de efect, o marturie mai viguroasa, dintr-o inima intreaga pentru Acela care S-a golit pe Sine si a lasat deoparte gloria Sa pentru ca, prin varsarea sangelui Sau pretios, noi sa fim ridicati la a-l fi insotitori in binecuvantarile Sale eterne.

Printre numeroasele piedici care stau in calea acestei profunde consacrari a inimii pentru Hristos, pe care o doresc din toata inima pentru mine si pentru cititor, vom gasi ca "jugul nepotrivit" ocupa un loc foarte prominent. "Nu va injugati [eterozugouantes] nepotrivit cu cei necredinciosi; pentru ca ce legatura [metoch] este intre dreptate si faradelege [anomia] sau ce comuniune [koinonia] are lumina cu intunericul? si ce comuniune are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios [apistou]? Si ce intelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru ca voi sunteti un templu al Dumnezeului celui viu, dupa cum a spus Dumnezeu: "Voi locui in ei si voi umbla intre ei; si voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu". De aceea: "Iesiti din mijlocul lor si fiti despartiti", spune Domnul; si "nu atingeti ce este necurat, si Eu va voi primi; si va voi fi Tata si voi Imi veti fi fii si fiice" spune Domnul cel Atotputernic" (2 Cor. 6: 14-18).

In economia mozaica vedem acelasi principiu moral. "Sa nu-ti semeni via cu doua feluri de samanta, ca nu cumva sa fie profanata toata samanta pe care ai semanat-o si toata via. Sa nu ari cu un bou si cu un magar impreuna. Sa nu porti o haina din material amestecat, din lana si in impreuna" Deut. 22: 9-11; Lev. 19: 19.

Aceste pasaje din Scriptura vor fi indeajuns pentru a expune raul moral al unui jug nepotrivit. S-ar putea afirma cu toata increderea ca nimeni nu l-l poate urma pe Hristos liber, fara nici o piedica, daca este in vreun fel “injugat nepotrivit”. S-ar putea sa fie mantuit, sa fie un adevarat copil al lui Dumnezeu – un credincios sincer, dar nu poate fi cu adevarat ucenic; si nu numai atat, dar este impiedicata manifestarea deplina a ceea ce el ar putea fi daca nu ar fi impiedicat de jugul sau nepotrivit. “Iesiti... si Eu va voi primi... si voi lmi veti fi fii si fiice” spune Domnul cel Atotputernic”. Cu alte cuvinte, “Scoate-ti gatul din jugul nepotrivit, si te voi primi, si relatia ta cu Domnul cel Atotputernic va fi manifestata deplin, public si practic”. Este evident ca ideea de aici este diferita de cea din Iacov “potrivit voii Sale, ne-a nascut prin Cuvantul adevarului”. Si la fel in Petru, “nascuti din nou nu dintr-o samanta care se strica, ci dintr-una care nu se strica, prin Cuvantul cel viu, care ramane pentru totdeauna, al lui Dumnezeu”. Din nou, in 1 Ioan: “Vedeti ce dragoste ne-a daruit Tatal, sa fim numiti copii ai lui Dumnezeu”. Tot asa si in Evanghelia dupa Ioan, “dar tuturor celor ce l-au primit, le-a dat dreptul sa fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred in Numele Lui, care au fost nascuti nu din sange, nici din voia omului, ci din Dumnezeu”. In toate aceste pasaje, relatia fiilor este bazata pe sfatul divin si actiunea divina, si nu ne este prezentata ca o consecinta a vreunei actiuni de-a noastre; in acelasi timp, in 2 Corinteni 6, este aratata ca un rezultat al iesirii noastre din jugul nepotrivit. Cu alte cuvinte, este in intregime vorba de o problema practica.

Astfel, in Matei 5 citim “Dar Eu va spun: “Iubiti pe vrajmasii vostri, binecuvantati pe cei care va blestema, faceti bine celor care va urasc si rugati-va pentru cei care se poarta rau cu voi si va persecuta; ca sa [hupos] fiti fii ai Tatalui vostru care este in ceruri: pentru ca El face sa rasara soarele Sau peste cei rai si peste cei buni si trimite ploaie peste cei drepti si peste cei nedrepti”. Aici este baza practica si marturisirea publica a relatiei, influenta ei morala. Se cuvine ca fiii unui astfel de Tata sa actioneze asa. Pe scurt, avem pozitia abstracta, sau relatia de fii bazata pe vointa si actiunea suverana a lui Dumnezeu; si avem caracterul moral care este o consecinta si care decurge din aceasta relatie, care face posibil ca Dumnezeu sa recunoasca public aceasta relatie. Dumnezeu nu poate fi, public si pe deplin, Stapanul celor care sunt injugati nepotrivit impreuna cu necredinciosi, pentru ca, daca ar face aceasta, ar insemna ca aproba jugul nepotrivit. El nu poate aproba “intunericul”, “nedreptatea”, “Belial”, “idolii” si “un necredincios”. Cum ar putea face asa ceva? De aceea, daca eu ma pun la jug cu vreunul dintre acestia, ma identific moral si public cu el, si nu cu Dumnezeu. Ma pun intr-o pozitie care nu poate fi sub stapanirea lui Dumnezeu si, in consecinta, eu nu pot fi sub stapanirea Lui; dar daca ma retrag din acea pozitie – daca “ies si sunt despartit” – daca imi scot gatul din jugul nepotrivit – atunci, dar numai atunci, pot fi primit si recunoscut public ca “fiu sau fiica a Domnului cel Atotputernic”.

Este un principiu solemn si care ar trebui sa ii cerceteze pe toti aceia care simt ca, din nefericire, s-au pus intr-un astfel de jug. Ei nu umbla ca ucenici, si, din punct de vedere public si moral, nu sunt pe pozitia de fii. Dumnezeu nu ii poate stapani. Nu este vorba despre relatia lor ascunsa; dar s-au spus pe ei insisi departe de terenul lui Dumnezeu. Si-au bagat nebaneste gatul intr-un jug care, nefiind jugul lui Hristos, trebuie sa fie jugul lui Belial; si pana cand nu vor renunta la acel jug, nu pot fi ai lui Dumnezeu, ca fii si fiice ai Lui. Fara indoiala ca harul lui Dumnezeu este infinit, si poate raspunde nevoilor noastre in toata caderea si slabiciunea noastra; dar daca sufletele noastre doresc o ucenicie mai inalta, trebuie sa aruncam deoparte jugul nepotrivit, oricat ne-ar costa; aceasta daca poate fi aruncat; iar daca nu se poate, trebuie doar sa ne plecam capetele sub rusinea si tristetea acestuia, asteptand din partea lui Dumnezeu izbavirea deplina.

Putem privi “jugul nepotrivit” sub patru aspecte, si anume: cel casnic, cel comercial, cel religios si cel filantropic. Unii sunt inclinati sa limiteze 2 Corinteni 6:14 la primul dintre acestea; dar apostolul nu o face. Cuvintele sunt “Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi”. Nu se specifica obiectul sau caracterul acelui jug, si de aceea putem sa privim pasajul in sensul cel mai larg, incluzand in limitele sale fiecare din aspect al jugului nepotrivit; si, daca Domnul va ingadui, vom vedea cat este de important sa facem aceasta inainte de a termina aceste cuvinte.

1. Casatorie

Sa privim deci in primul rand la jugul in casatorie. Oare cine ar putea descrie durerea mentala, mizeria morala si consecintele devastatoare, atat pentru viata cat si pentru marturie, care decurg din casatoria unui crestin cu un necredincios? Cred ca nimic nu este mai de plans decat starea unuia care descopera, atunci cand este prea tarziu, ca s-a legat pe viata cu cineva cu care nu poate avea in comun nici un gand, nici un sentiment. Unul doreste sa ii slujeasca lui Hristos, celalalt nu poate sluji decat diavolului: unul traieste pentru lucrrile lui Dumnezeu, celalalt suspina dupa lucrrile acestei lumi; unul cauta sa omoare carnea, cu toate dorintele si afectiunile ei, celalalt cauta doar sa slujeasca si sa satisfaca aceste lucruri. Ca o oaie si o capra legate impreuna, oaia dorind sa se hraneasca din iarba verde de pe pasune, in timp ce, de cealalta parte, capra tanjeste dupa maracinii care cresc in santuri. Consecinta trista este ca amandoua flamanzesc. Una nu se va hrani pe pasune, cealalta nu se poate hrani cu maracini, si asa nici una nu primeste ceea ce doreste firea ei, pana cand capra, fiind mai puternica, reuseste sa o forteze pe partenera ei, injugata nepotrivit, sa ramana intre maracini, sa lancezeasca si sa moara acolo.

Cred ca morala acestei imagini ne este destul de clara; si, mai mult, este, vai!, prea des intalnita. In general capra reuseste sa isi atinga scopul. In aproape fiecare situatie partenerul lumesc reuseste sa impuna punctul lui/ei de vedere. Veti gasi ca, aproape fara exceptie, in cazul jugului nepotrivit in casnicie, sarmanul crestin este cel care sufera, asa cum o dovedesc roadele amare ale unei constiinte rele, o inima deprimata, un duh mahnit, o minte descurajata. Este cu siguranta un pret urias platit pentru satisfacerea unei afectiuni naturale, sau pentru vreun avantaj nesemnificativ, lumesc. De fapt, o casatorie de felul acesta este sentinta de moarte pentru crestinismul practic, pentru cresterea in viata spirituala. Din punct de vedere moral este imposibil ca cineva sa fie un ucenic neimpiedicat al lui Hristos, avand gatul prins in jugul casniciei cu un necredincios.

La fel de bine s-ar fi putut astepta un atlet sa castige cununa la jocurile olimpice sau istmice avand atasata de el o greutate, sau un trup mort. Cu siguranta este destul sa ai de sustinut un trup mort, nu mai este nevoie sa atasezi inca unul. Nicicand nu a existat un crestin adevarat care sa nu fi descoperit ca are foarte mult de furca in a se lupta cu raul dintr-o singura inima, fara a avea de gand sa se impovareze cu relele din doua inimi; si, fara indoiala ca barbatul care, din nebanie si neascultare, se casatoreste cu o femeie necredincioasa, sau femeia care se casatoreste cu un barbat necredincios, este impovarat(a) cu relele combinate din doua inimi; si cine poate face fata acestor lucruri? Trebuie sa ne bazam doar pe harul lui Hristos pentru supunerea propriei noastre naturi rele; dar cu siguranta ca nu ne putem baza in acelasi mod pe acel har cu privire la firea rea a partenerului la un jug nepotrivit. Daca s-a injugat din nestiinta, Domnul se va ocupa de el personal, pe baza unei marturisiri sincere, restaurandu-i pe deplin sufletul, dar in ceea ce priveste ucenicia, nu va putea sa recupereze niciodata.

Pavel putea spune, “Imi disciplinez trupul si-l tin in supunere, ca nu cumva, dupa ce am predicat altora, eu insumi sa fiu dezaprobat”. Si tot el mai spune, in stransa legatura cu “a lupta pentru premiu”: “Nu stiti ca cei care alearga pe stadion, toti alearga, dar unul singur primeste

premiul? Astfel alergati, ca sa castigati! Iar orice luptator pentru premiu se infraneaza in toate; ei deci, in adevar, ca sa primeasca o cununa care se vestejeste, iar noi, una care nu se vestejeste. Eu deci alerg in felul acesta, nu ca in nesiguranta; lupt in felul acesta, nu ca lovind in aer” 1 Cor. 9: 24-27.

Aici nu se pune problema de viata sau de mantuire, ci doar de unul “care alearga pe stadion”, si “alearga ca sa castige”, nu viata, ci “o cununa care nu se vestejeste”. Simplul fapt de a fi chemat sa alergi presupune a avea viata, pentru ca nimeni nu ar chema un om mort sa alerge intr-o cursa. Este evident ca inainte de a incepe sa alerg am viata, si, de aceea, chiar daca as putea esua in cursa, nu imi pierd viata, ci doar cununa, pentru ca aceasta si nu cealalta a fost scopul pentru care alerg. Nu suntem chemati sa alergam pentru viata, dat fiind faptul ca pe aceasta o primim nu alergand ci “prin credinta in Isus Hristos”, care prin moartea Sa a castigat viata pentru noi si care ne-o da prin puterea mareata a Duhului Sfânt. Aceasta viata, fiind viata unui Hristos inaltat, este vesnica, pentru ca El este Fiul vesnic; dupa cum spune chiar El in rugaciunea catre Tatal Sau din Ioan 17: “I-ai dat autoritate peste orice faptura, ca sa dea viata eterna tuturor acelor pe care Tu I-ai dat Lui”. Aceasta viata nu este conditionata. El nu ne da viata, ca pacatosi, si apoi ne cere sa alergam pentru ea ca sfinti, cu teama intunecata ca am putea pierde aceasta comoara pretioasa daca esuam in cursa. Aceasta ar insemna sa “alerg in nesiguranta”, asa cum, din nefericire, atat de multi incerca sa faca, marturisind ca au intrat in cursa, si nestiind sigur daca au sau nu viata. Astfel de oameni alearga pentru viata, nu pentru o cununa; dar Dumnezeu nu ne fixeaza viata ca tinta, ca rasplata pentru victorie, ci ne-o da de la inceput, ca puterea prin care putem alerga. Puterea de a alerga si scopul alergarii sunt doua lucruri foarte diferite; si totusi sunt confundate adesea de persoane care nu cunosc evanghelia glorioasa a harului lui Dumnezeu, in care Hristos este prezentat ca viata si dreptatea tuturor celor care cred in Numele Sau; si, mai mult, toate acestea sunt darul lui Dumnezeu si nu rasplata alergarii noastre.

Sa incercam acum sa privim influentele teribil de rele ale unui jug nepotrivit in casatorie mai ales asupra problemei uceniciei. Spun “mai ales” deoarece in fapt intreaga noastra experienta si intregul caracter sunt profund afectate. Ma intreb daca cineva ar putea sa dea o lovitura mai eficienta cresterii vietii sale divine intr-un alt fel decat asumandu-si un jug nepotrivit. Intr-adevar, simplul fapt de a face aceasta dovedeste ca declinul spiritual a inceput, si inca cu simptome alarmante; dar in ceea ce priveste ucenicia si marturia, lumina acestora poate fi privita ca stinsa de tot; sau, daca mai da uneori o sclipire slaba, aceasta nu face altceva decat sa arate intunecimea teribila a pozitei triste a unei astfel de persoane si consecintele devastatoare care decurg din a fi “injugat nepotrivit cu un necredincios”.

Atat despre influenta jugului nepotrivit asupra vietii, caracterului, marturiei si uceniciei unui copil al lui Dumnezeu. As dori acum sa spun un cuvânt despre efectul sau moral, asa cum se vede in cercul familiei. Si aici consecintele sunt cu adevarat triste. Nu au cum sa fie altfel. Doua persoane ale caror gusturi, obiceiuri, sentimente, dorinte, tendinte si scopuri sunt diametral opuse, au fost legate in cea mai apropiata si mai intima relatie. Nu au nimic in comun; asa ca, in orice moment, nu pot face altceva decat sa se irite unul pe celalalt. Necredinciosul nu poate, in realitate, sa mearga cu credinciosul; si daca, printr-o amabilitate excesiva sau printr-o ipocrizie absoluta ar putea sa fie o aparenta de intelegere, ce valoare are aceasta in ochii Domnului, cel care judeca starea adevarata a inimii fata de El? Nici una; intr-adevar, este mai mult decat inutil. Apoi, din nou, daca credinciosul, nefericit, ar merge intr-o masura oarecare cu partenerul sau nepotrivit de jug, aceasta ar putea fi doar cu pretul urmarii Domnului, si, prin urmare, ar duce la o constiinta acuzatoare inaintea Domnului; si aceasta, din nou, conduce la o inima grea si, s-ar putea, un caracter amarat, astfel ca harul evangheliei nu ar fi in nici un caz aratat, iar necredinciosul nu ar fi atras sau castigat. Este deci, din orice punct de vedere, o situatie extrem de trista. Il dezonoreaza pe Dumnezeu, distruge bunastarea spirituala, impiedica marturia si ucenicia, si este cu totul ostila pacii si binecuvantarii in casnicie. Produce instrainare, raceala, distanta si neintelegere; sau, daca nu le produce pe acestea, va duce fara indoiala, in ce il priveste pe crestin, la incetarea urmarii Domnului si la distrugerea unei constiinte bune, el fiind tentat sa le sacrifice pe amandoua pe altarul armoniei in familie. Asadar, din orice parte am privi, jugul nepotrivit duce la consecinte deplorabile.

Apoi, daca privim efectele asupra copiilor, acestea sunt la fel de triste. Este aproape sigur ca ei vor fi dusi de curent in aceeasi directie cu parintele necredincios. “Si jumatate din fii lor vorbeau limba celor din Asdod, si nu puteau vorbi limba iudeilor, ci dupa limba cutarui sau cutarui popor”. Nu poate fi unitate de inima in educarea copiilor sau vreun fel de sprijin si incredere reciproca cu privire la ei. Unul doreste sa ii creasca sub protectia si sub calauzirea Domnului; celalalt doreste sa ii educe dupa principiile acestei lumi, ale carni si ale diavolului: si, pe masura ce copiii cresc, toate afectiunile lor vor fi cel mai probabil indreptate spre cele din urma, asa incat este usor sa ne inchipuim cum se va termina totul. Pe scurt, a ara cu un “jug nepotrivit” sau “a semana via cu doua feluri de samanta” este un efort nepotrivit, nescripturistic si inutil; totul se va incheia cu durere si confuzie.

Inainte de a parasi aceasta ramura a subiectului nostru, voi face cateva remarci asupra motivelor care ii determina pe crestini sa intre intr-un jug nepotrivit in casatorie. Cu totii stim, vai!, cat de usor este ca sarmana noastra inima sa se convinga pe sine despre legitimitatea oricarui pas pe care doreste sa il faca, si cum diavolul ne aduce argumente plauzibile pentru a ne convinge ca un astfel de pas este drept – argumente pe care starea morala a sufletului ne face sa le acceptam ca fiind clare, logice si satisfacatoare. Dar simplul fapt ca ne gandim la un astfel de lucru dovedeste incapacitatea noastra de a cantari, cu o minte echilibrata si o constiinta condusa de Duhul, consecintele solemne ale unui asemenea pas. Daca ochiul ar fi curat (adica daca am fi condusi de un singur scop, si anume de gloria si onoarea Domnului nostru Isus Hristos) nu am intretine nici un moment ideea de a ne pune gatul intr-un jug nepotrivit; si, prin urmare, nu am avea nici o problema sau nedumerire asupra acestui subiect. Un alergator, al carui ochi era atintit la cununa, nu ar fi avut nici o neclaritate in a hotari daca sa se opreasca si sa isi lege de gat o suta de kilograme. Un asemenea gand nici nu i-ar fi trecut prin cap: si nu doar atat, dar un adevarat alergator ar fi avut o perceptie deosebita, aproape intuitiva despre ceea ce ar fi putut constitui o piedica pentru el in cursa; si, bineinteles, a lua cunostiinta de un astfel de lucru ar fi echivalat cu a il respinge cu hotarare.

Daca asa s-ar petrece lucrurile cu crestinii in ceea ce priveste casatoriile nescripturistice, atunci ar fi scutiti de multa de durere si confuzie; dar nu asa se intampla. Inima paraseste partasia si, din punct de vedere moral, devine incapabila sa “deosebeasca lucrurile diferite”, si odata ajunsa in aceasta stare, diavolul castiga o victorie usoara si rapida in efortul sau blestemat de a il determina pe cel credincios sa se injuge cu “Belial” – cu “nedreptatea” – cu “intunericul” – cu “un necredincios”. Atunci cand sufletul este in partasie deplina cu Dumnezeu, este pe deplin supus cuvântului Sau, atunci vede lucrurile asa cum le vede El, le numeste asa cum le numeste El, si nu asa cum diavolul sau propria sa inima fireasca le-ar numi. In felul acesta, credinciosul scapa de influenta ademenitoare a unei deceptii pe care o sufera frecvent cei ajunsi in aceasta situatie, si anume marturisirea falsa a unei religii de catre persoana cu care doreste sa se casatoreasca. Este o situatie foarte intalnita. Este usor sa arati semnele unei oarecare aplecari spre lucrurile lui Dumnezeu; iar inima este indeajuns de josnica si de inselatoare ca sa faca o marturisire de credinta pentru a-si atinge scopul; si nu doar atat, dar diavolul, care “se transforma intr-un inger de lumina”, va

conduce catre aceasta marturisire falsa, pentru a prinde in capcana cat mai strans piciorul copilului lui Dumnezeu. Si asa se face ca, in aceasta situatie, crestinii accepta sa se multumeasca, sau cel putin se declara multumiti, cu o dovada a convertirii pe care, in orice alte imprejurari, ar privi-o ca fiind slaba si superficiala.

Dar vai! experienta deschide in curand ochii asupra realitatii. Foarte repede se dovedeste ca marturisirea a fost doar prefacatorie desarta, ca inima este in intregime in si din lume. Teribila descoperire! Cine poate patrunde consecintele amare ale unei astfel de descoperiri – suferinta inimii – reprosurile amare si mustrarile constiintei – rusinea si nedumerirea – pierderea puterii si a binecuvantarii – perturbarea pacii spirituale si a bucuriei – sacrificarea unei vieti folositoare? Cine poate descrie toate acestea? Omul se trezeste din visul sau amagitor si isi deschide ochii asupra realitatii teribile, aceea ca este legat pe viata cu “Belial”! Da, asa o numeste Duhul Sfânt. Nu este o concluzie sau o deductie la care am ajuns prin rationament; este o afirmatie clara a Sfintei Scripturi, si de aceea ea priveste pe oricine care, din orice fel de motiv, sau influentat de orice fel de ratiuni, sau inselat de orice fel de false pretentii, a intrat intr-un jug nepotrivit in casatorie.

O, preaiubitul meu cititor crestin, daca esti in pericolul de a intra intr-un astfel de jug, da-mi voie sa te rog din toata inima, in mod solemn si cu toata dragostea, sa te opresti un moment si sa cantaresti problema cu balanta sfantului locas, inainte de a inainta fie si cat grosimea unui fir de par pe aceasta cale fatala. Poti fi sigur ca imediat ce vei face pasul, vei fi asaltat de regrete disperate, si ca viata ta va fi amarata de nenumarate dureri. NIMIC SA NU TE DETERMINE SA TE INJUGI IMPREUNA CU UN NECREDINCIOS. Sunt implicate afectiunile tale? Adu-ti aminte ca nu poti fi afectiunile omului celui nou; fii sigur ca sunt cele are firii vechi, ale carnii, pe care esti chemat sa le dai deoparte, sa le dai mortii. De aceea ar trebui sa strigi la Dumnezeu dupa putere spirituala pentru a te ridica deasupra influentei acestor afectiuni; da, sa le sacrifici pentru El. Inca o data, este vorba despre interesele tale? Atunci aminteste-ti ca sunt doar interesele tale; si daca ele sunt promovate, interesele lui Hristos sunt sacrificate prin faptul ca tu te pui la jug “Belial”. Mai mult, sunt doar interesele tale temporare, nu cele eterne. Totodata, interesele credinciosului si cele ale lui Hristos ar trebui sa fie identice; si este clar ca interesele Sale, onoarea Sa, adevarul Sau, gloria Sa trebuie inevitabil sa fie sacrificate, daca un madular al trupului Sau este legat cu “Belial”. Acesta este adevaratul mod de a privi aceasta intrebare. Ce sunt cateva sute, cateva mii pentru un mostenitor al cerului? “Dumnezeu da cu mult mai mult”. Ai de gand sa sacrifici adevarul lui Dumnezeu, ca si propria ta pace spirituala, bunastarea, fericirea pentru o gramajoara ne semnificativa de aur, care va pieri prin chiar intrebuintarea ei? Ah! Nu. Dumnezeu sa te fereasca! Fugi de aceasta ca o pasare de latul pe care il vede si il stie. Intinde mana uceniciei reale, hotarate, din toata inima, si injunghie afectiunile si interesele tale pe altarul lui Dumnezeu si apoi, desi nu va fi o voce din cer care sa poata fi auzita si care sa te aprobe, vei avea marturia de nepretuit a unei constiinte bune si un duh netulburat – o rasplata foarte mare, intr-adevar, pentru cel mai scump sacrificiu pe care il poti face. Fie ca Duhul lui Dumnezeu sa iti dea putere sa rezisti tentatiilor lui Satan!

Nu mai este nevoie sa remarcam aici ca, in cazurile in care convertirea are loc dupa casatorie, complexitatea situatiei este considerabil schimbata. Atunci nu vor mai fi mustrari ale constiintei, de exemplu; si toata problema este modificata intr-o multitudine de aspecte particulare. Fara indoiala ca vor fi greutati, incercari si tristete. Este o mare diferenta, si poti cu mult mai usor aduce inaintea Domnului incercarile si durerea, atunci cand nu de bunavoie si din propria vointa te-ai pus in jug; si, binecuvantat fie Dumnezeu, stim ca El este gata sa ierte, sa restabileasca si sa curete de orice nedreptate sufletul care isi marturisește pe deplin greseala si caderea. Aceasta ar putea sa mungaie inima unia care a fost adus la Domnul dupa casatorie. Mai mult, pentru o astfel de persoana, Duhul Sfânt a dat instructiuni speciale si incurajari binecuvantate in pasajul urmator: “daca vreun frate are o sotie necredincioasa si ea vrea sa locuiasca mai departe cu el, sa n-o paraseasca. Si o femeie care are un sot necredincios si el vrea sa locuiasca mai departe cu ea, sa nu-si paraseasca sotul. Pentru ca sotul necredincios este sfintit prin sotie si sotia necredincioasa este sfintita prin fratele; pentru ca, altfel, in adevar, copii ar fi necurati, dar acum sunt sfinti... Pentru ca ce stii tu sotie daca vei mantui pe sotul tau? Sau ce stii tu sotule daca vei mantui pe sotia ta?” (1 Cor. 7: 12-16.)

2. Comercial

Ne vom ocupa acum de problema “jugului nepotrivit” in aspectul sau comercial, asa cum se vede in cazurile de parteneriat in afaceri. Atunci cand un crestin se injuga cu un necredincios, intr-o afacere – fie ca acel necredincios este o ruda, fie ca nu – sau atunci cand devine membru al unei firme lumesti, el isi preda virtual responsabilitatea individuala. De aceea actiunile firmei devin actiunile sale, si este cu totul absurd sa ne gandim ca o firma din lume ar actiona dupa principii divine. Ar rade de o asemenea notiune, mai ales ca ea ar fi o piedica in calea succesului comercial. Probabil ca se vor simti liberi sa adopte un numar de hotarari in ce priveste administrarea afacerilor, hotarari care vor fi destul de mult in contradictie cu spiritul si principiile imparatiei din care credinciosul face parte, si Bisericii careia ii apartine. Astfel el se va gasi in mod constant intr-o pozitie dificila. Ar putea sa isi foloseasca influenta pentru a “crestina” modul de administrare a afacerilor; dar ei il vor obliga sa faca afaceri asa cum fac toti ceilalti, si nu are alta solutie decat sa planga in tacere pentru pozitia dificila, anormala, in care se gaseste, sau sa se retraga cu mari pierderi financiare pentru el si pentru familia sa. Atunci cand ochiul este curat, nu va fi nici o ezitare in a alege intre aceste doua alternative, dar vai! simplul fapt de a ajunge intr-o asemenea pozitie demonstreaza lipsa ochiului curat; si faptul de a fi in ea arata lipsa capacitatii spirituale de a aprecia valoarea si puterea principiilor divine care negresit ar l-ar conduce afara din ea. Un om al carui ochi era curat, nu s-ar fi putut injuga cu un necredincios cu scopul de a castiga bani. Un asemenea om ar fi avut inaintea sa ca scop al mintii sale doar gloria lui Hristos, si acest scop nu ar putea fi niciodata atins incalcanđ principiile divine.

Aceasta simplifica foarte mult lucrurile. Daca Hristos nu este glorificat atunci cand un crestin devine partener intr-o firma lumeasca, atunci, fara indoiala, ca acest lucru servește scopurilor diavolului. Nu exista o zona de mijloc; si ca acest lucru nu este spre gloria Lui este foarte clar, pentru ca El spune “Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi”. Acesta este principiul care nu poate fi incalcat fara a afecta marturia si fara a indeparta binecuvantarea spirituala. Intr-adevar, constiinta crestinului care calca acest principiu va cauta alinare in diverse moduri – va recurge la diverse subterfugii – va aduce diverse argumente pentru a se convinge pe sine ca ceea ce face este corect. Se va spune ca “Poti fii foarte devotat si foarte spiritual, in ceea ce priveste viata personala, desi poate in ce priveste afacerile esti injugat cu un necredincios”. Dar acest argument se va dovedi gresit atunci cand il vom confrunta cu roadele experientei practice. Un slujitor al lui Hristos va fi impiedicat intr-o multime de moduri de partenerii sai lumesti. Daca in ce priveste slujirea lui Hristos nu va intampina ostilitate deschisa, va trebui in schimb sa infrunte eforturile secrete si constante ale dusmanului de a-i innabusi ardoarea, de a arunca apa rece peste toate planurile sale. Se va rade de el, va fi dispretuit – i se va aduce neincetat aminte de efectele pe care fanatismul si entuziasmul sau le vor avea asupra perspectivelor comerciale ale firmei. Daca isi investeste timpul, talentele, resursele financiare in ceea ce el considera ca este lucrarea Domnului, va fi numit prost sau nebun, si i se va aminti ca, pentru un om de afaceri, singurul mod potrivit, adevarat de a-L sluji pe Domnul este sa “se ocupe de afaceri si doar de afaceri”, si ca preocuparea cu chestiunile religioase este exclusiv pentru cler, dat fiind faptul ca ei

sunt platiti si pusi deoparte pentru aceasta.

Desi s-ar putea ca mintea innoita a crestinului sa fie convinsa de absurditatea unor astfel de argumente – desi s-ar putea ca el sa vada ca toata aceasta intelegere lumeasca nu este decat o haina subtire, zdrentuita aruncata peste lacomia inimii – totusi cine poate spune cat de mult va fi inima lui influentata de astfel de lucruri? Opozitia constanta ne oboseste. Curentul devine prea puternic pentru noi, si, treptat, ne supunem actiunii lui, si suntem purtati si noi la suprafata lui. Constiinta s-ar putea sa aiba cateva convulsii, dar energiile spirituale sunt paralizate si sensibilitatile naturii celei noi tocite, asa incat nu mai exista nici un raspuns la strigatele constiintei si nici un efort eficient de a sta impotriva dusmanului; inclinarea catre lume a inimii crestinului se aliaza cu opozitia din afara – fortificarile sunt devastate, cetatea afectiunilor sufletului este puternic asaltata; si, in final, omul se da batut, trece cu totul de partea lumii, exemplificand in persoana sa plangerea miscatoare a profetului: “Nazireii ei erau mai curati decat zapada, mai albi decat laptele, mai rumeni la trup decat rubinele, infatisarea lor era ca safirul. Fata lor este mai neagra decat funinginea, nu mai sunt recunoscuti pe strazi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul” (Plang. 4:7,8). Omul care odinoara era recunoscut ca slujitor al lui Hristos – impreuna-lucrator pentru imparatia lui Dumnezeu – folosindu-si resursele doar pentru inaintarea evangheliei lui Hristos este acum, vai!, adormit, cunoscut doar ca un om de afaceri tenace, hotarat, priceput, despre care apostolul ar fi putut foarte bine sa spuna “Dima m-a parasit, iubind veacul de acum” (ton nun aiona).

Dar poate ca nimic nu actioneaza asupra inimii crestinilor, determinandu-i sa se injuge nepotrivit cu necredinciosii in afaceri, la fel de puternic ca obiceiul de a cauta sa pastrezi impreuna cele doua caractere, de crestin si de om de afaceri. Este o capcana teribila. De fapt, nu se poate asa ceva. Un om poate fi sau una, sau cealalta. Daca sunt crestin, crestinismul meu trebuie sa se arate, ca o realitate vie, in ceea ce sunt; si, daca nu il pot arata acolo, inseamna ca nu trebuie sa mai fiu acolo; pentru ca, daca merg inainte intr-o sfera sau pozitie in care viata lui Hristos nu se poate arata, foarte curand nu voi mai avea din crestinism decat numele, fara realitate – forma exterioara, fara putere interioara – cochilia fara melc. Trebuie sa fiu slujitorul lui Hristos, nu doar duminica, ci si de luni dimineata pana sambata seara. Nu ar trebui sa fiu slujitor al lui Hristos doar in adunare, ci si la locul meu de munca, oricare ar fi acesta. Dar nu pot sa lu slujesc cum trebuie pe Hristos daca am gatul in jug cu un necredincios, deoarece, cum ar putea lucra impreuna, in acelasi jug, slujitorii a doi stapani dusmani? Este imposibil; la fel de bine ai putea incerca sa legi razele Soarelui la din miezul zilei cu intunericul profund din miezul noptii. Nu se poate; si, de aceea, apelez in modul cel mai solemn la constiinta cititorului, in prezenta Dumnezeului cel Atotputernic, care va judeca tainele inimilor oamenilor prin Isus Hristos, in ce priveste aceasta problema. As vrea sa ii spun, daca este pe cale sa devina partener cu un necredincios, FUGI DE ACEASTA! da, fugi, desi iti promite mari castiguri. Te vei duce pe tine insuti in mijlocul unei gramezi de necazuri si dureri. Esti pe cale sa “ari” impreuna cu unul ale carui sentimente, instincte si tendinte sunt diametral opuse fata de ale tale. “Un bou si un magar” nu sunt atat de diferiti, in orice privinta, ca un credincios si un necredincios. Cum te vei descurca? El vrea sa faca bani – sa obtina profit – sa se descurce in lume; tu doresti (sau cel putin ar trebui sa doresti) sa cresti in har si sfintenie – sa promovezi interesele lui Hristos si evanghelia Sa pe pamant, sa ajuti la inaintarea imparatiei vesnice a lui Isus Hristos. Scopul sau sunt banii; al tau, cred, este Hristos: el traieste pentru aceasta lume, tu pentru lumea care va veni; el este angrenat de lucruri trecatoare, tu de cele vesnice. Atunci, cum ai putea vreodata sa te asezi pe acelasi teren cu el? Principiile, motivatiile, scopurile, sperantele voastre sunt toate diametral opuse. Cum puteti sa aveti ceva in comun? Sigur, toate acestea trebuie privite cu un ochi curat pentru a putea fi vazute in adevarata lor lumina. Este imposibil pentru unul al carui ochi este umplut si a carui inima este preocupata cu Hristos sa se injuge cu un tovaras lumesc, pentru orice fel de scop. De aceea, preaiubit cititor, da-mi voie sa te rog inca o data, inainte de a face acest pas teribil – un pas insotit de consecinte atat de ingrozitoare – atat de plin de pericole pentru cel mai important interes al tau – sa aduci intreaga problema in prezenta sfanta a lui Dumnezeu, cu o inima sincera, si sa o cantaresti in balanta lui sfanta. Intreaba-L ce crede despre ea, si ramai ferm, cu vointa supusa si cu o constiinta curata la raspunsul Sau. Este clar si puternic – da, atat de clar si atat de puternic de parca ar fi cazut din cer – Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi.

Dar daca, din nefericire, cititorul este deja in jug, l-as indemna sa se elibereze cat de repede poate. Nu gresesc daca spun ca deja ai gasit acest jug ca fiind unul foarte impovarator. Pentru tine, ar fi inutil sa detaliez consecintele triste ale unei asemenea pozitii; fara indoiala tu le cunosti pe toate. Nu este nevoie sa le tiparesc pe hartie, sa le pictez pe panza, pentru unul care traieste realitatea lor. Preaiubitul meu frate in Hristos, nu pierde nici un moment si cauta sa arunci jugul. Aceasta trebuie sa se faca inaintea Domnului, dupa principiile Sale si prin harul Sau. Este mai usor sa ajungi intr-o pozitie gresita, decat sa iesi de acolo. Un parteneriat vechi de zece, douazeci de ani, nu poate fi rupt dintr-o data. Aceasta trebuie facuta cu calm, cu umilinta si cu rugaciune, ca inaintea Domnului, si privind doar la gloria Lui. S-ar putea sa Il dezonzor pe Domnul tot atat de mult prin felul meu de a iesi dintr-o situatie gresita, ca si prin a intra in ea. De aceea, daca sunt in parteneriat cu un necredincios, si constiinta imi spune ca gresesc, sa ii spun cinstit si deschis partenerului meu ca nu mai putem merge impreuna; si dupa ce am facut aceasta, locul meu este sa folosesc orice efort pentru a conduc afacerile firmei inainte, cu corectitudine si pricepere, pentru a nu da nici o ocazie adversarului sa vorbeasca acuzator, pentru ca sa nu fie vorbit de rau binele meu. Trebuie sa evitam graba, incapatanarea si mandria atunci cand declaram ca lucram pentru Domnul si in apararea principiilor Sale sfinte. Daca un om este prins intr-o plasa, sau inchis intr-un labirint, nu prin zbatere violenta si curajoasa se va elibera. Nu; trebuie sa se umileasca, sa isi marturiseasca pacatele inaintea Domnului si sa se retraga depinzand cu rabdare de acel har care nu numai ca il poate ierta pentru ca este intr-o pozitie gresita, ci il si poate conduce intr-una corecta.

Mai mult, ca si in cazul jugului in casatorie, problema este mult modificata de cazul cand parteneriatul exista dinaintea convertirii. Nu ca aceasta ar justifica, in cea mai mica masura, continuarea lui. In nici un caz; dar aceasta indeparteaza cu mult durerea inimii si intinarea constiintei legata de o asemenea pozitie, si, de asemenea, va afecta foarte mult si modul de scapare din ea. Pe langa aceasta, Domnul accepta cu siguranta aplecarea inimii si constiintei in directia potrivita, si este glorificat de aceasta. Daca ma judec pe mine insumi pentru pozitia gresita, si inclinatia morala a inimii si constiintei mele este sa ma indrept, Dumnezeu va primi aceasta, si cu siguranta ma va pune pe pozitia corecta. Dar daca ma indreapta, El nu va accepta ca eu sa incalc un adevar, ascultand de altul. Acelasi cuvnt care spune “Nu va injugati nepotrivit cu cei necredinciosi” spune si “dati tuturor ce le datorati” – “sa nu datorati nimanui nimic” – “ingrijind de ceea ce este bine inaintea tuturor oamenilor” – “umblati cuviincios fata de cei de afara”. Daca ai gresit fata de Dumnezeu intrand in parteneriat cu un necredincios, nu trebuie sa gresesti si fata de om prin felul tau de a te retrage din acel parteneriat. Supunerea profunda fata de Cuvantul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfnt, va indrepta toate lucrurile, ne va conduce pe cai drepte si ne va permite sa evitam extreme periculoase.

3. Religios

Privind un moment la aspectul religios al jugului nepotrivit, vreau sa il asigur pe cititor ca nu doresc in nici un caz sa ranesc sentimentele cuiva prezentand pretentiile vreunei denominatii dintre cele care ne inconjoara. Nu acesta este scopul meu. Subiectul acestui articol este unul destul de important ca sa fie ingreunat si cu alte probleme. Mai mult, este prea bine definit ca sa ne permita o astfel de abatere. "Jugul nepotrivit" este tema noastra, si la aceasta trebuie sa ne limitam atentia.

Privind in Scriptura gasim nenumarate pasaje care ne prezinta spiritul puternic de separare care trebuia sa caracterizeze intotdeauna poporul lui Dumnezeu. Fie ca ne indreptam catre Vechiul Testament, in care avem relatia si caile lui Dumnezeu cu poporul Sau pamantesc, Israel; sau, spre Noul Testament, in care avem relatia si caile Sale cu poporul Sau ceresc, Biserica, gasim acelasi adevar important pus mereu inainte, si anume, separarea totala a celor care li apartin lui Dumnezeu. Pozitia lui Israel este prezentata astfel in parabola lui Balaam: "Iata, este un popor care va locui deoparte si nu va fi numarat printre natiuni". Locul lor era afara dintre natiunilor pamantului; si erau responsabili sa pastreze aceasta despartire. De-a lungul celor cinci carti ale lui Moise ei sunt mereu indemnati, avertizati si invatati despre aceasta; si, in Psalmi si in cartile profetilor vedem istoria esecului lor in a pastra aceasta despartire, esec care, dupa cum stim, a adus asupra lor judecata grea a mainii lui Dumnezeu. Daca as incerca sa citez toate locurile in care sunt prezentate aceste lucruri, acest articol s-ar transforma intr-o carte. Cred ca cititorul cunoaste destul de bine Biblia ca sa nu fie nevoie de aceasta. Daca asa stau lucrurile, doar privind in concordanta la cuvintele "a desparti", "despartit", "despartire" vor fi destul ca sa ii ofere o privire rapida asupra felului in care trateaza Scriptura subiectul. Pasajul pe care tocmai l-am citat, din cartea Numeri, este expresia gandului lui Dumnezeu despre poporul Sau Israel: "un popor care va locui DEOPARTE".

Acelasi lucru este adevarat, doar ca pe o temelie mult mai inalta si privitor la poporul ceresc al lui Dumnezeu - trupul lui Hristos - alcatuit din toti credinciosii adevarati. Si ei sunt un popor despartit.

Vom trece acum la a examina temelia acestei separari. Este o mare diferenta intre a fi despartit pe baza a ceea ce noi suntem si ceea ce Dumnezeu este. Prima face il face pe om fariseu; cea de a doua il face sfant. Daca ii spun unui sarman pacatos "Stai deoparte, sunt mai sfant decat tine", sunt un fariseu detestabil si un ipocrit; dar daca Dumnezeu, in indurarea si harul Sau desavarsit, imi spune, "Te-am adus intr-o relatie cu Mine in persoana Fiului Meu Isus Hristos, de aceea fi sfant si despartit de orice fel de rau; iesi din mijlocul lor si stai deoparte". Sunt obligat ascult, si ascultarea mea este manifestarea practica a caracterului meu de sfant - caracter pe care il am, nu pentru ceva din mine, ci pur si simplu pentru ca Dumnezeu m-a adus aproape de El prin sangele pretios al lui Hristos.

Este bine sa stim clar aceasta. Fariseismul si sfintirea divina sunt doua lucruri foarte diferite: totusi, adesea sunt confundate. Aceia care se lupta sa pastreze locul de despartire care apartine copiilor lui Dumnezeu sunt acuzati in mod constant ca se pun deasupra celorlalti, ca se considera mai sfinti decat sunt. Aceasta acuzatie vine tocmai din neglijarea deosebirii despre care am vorbit. Atunci cand Dumnezeu cheama pe oameni sa fie despartiti, aceasta este pe baza a ceea ce El a facut pentru ei pe cruce, si a pozitiei in care El i-a asezat, in legatura vesnica cu El, in persoana lui Hristos. Dar daca ma despart pe baza a ceea ce sunt in mine insumi, este ceea mai irationala si goala presupunere, care, mai devreme sau mai tarziu, se va dovedi neintemeiata. Dumnezeu le porunceste oamenilor Sai sa fie sfinti pe baza aceea ce El este: "Fiti sfinti, caci eu sunt sfant". Este evident un lucru complet diferit de a spune "stai deoparte, sunt mai sfant decat tine". Daca Dumnezeu aduce oameni in relatie cu El, El are dreptul sa le spuna care ar trebui sa fie caracterul lor moral, si ei sunt raspunzatori in aceasta privinta. La baza despartirii sfantului sta cea mai profunda umilinta. Nimic nu este la fel de eficient in a cobori pe unul in tarana ca intelegerea adevaratei naturi a sfinteniei divine. Este o umilinta falsa, care decurge din a privi la sine - dar care, in realitate, este bazata pe mandrie, care nu a vazut pana acum niciodata adancul propriei neputinte. Unii cred ca pot ajunge la umilinta reala, profunda, privind la sine, in timp ce aceasta poate fi atinsa doar privind la Hristos. "Cu cat gloriile tale izbesc mai mult ochiul meu, cu atat mai umil voi fi". Acesta este un sentiment real, bazat pe principiul divin. Sufletul care se pierde pe sine insusi in lumina gloriei morale a lui Hristos este cu adevarat umil, nu altul. Fara indoiala, avem dreptul sa fim umili cand ne gandim la ce creaturi nenorocite suntem; dar este nevoie doar de un moment de reflectie ca sa vedem cat de absurd este sa cauti sa produci vreun rezultat practic privind la sine. Doar atunci cand ne gasim in prezenta excelentei divine suntem umili.

De aceea un copil al lui Dumnezeu ar trebui sa refuze sa se injuge cu un necredincios, fie pentru casnicie, fie pentru un scop comercial sau religios pentru ca Dumnezeu ii spune sa fie despartit si nu din cauza propriei sale sfintenii. Aplicarea principiului acestuia in aspecte religioase va implica neaparat si multa incercare si tristete; va fi numita intoleranta, bigotism, minte-ingusta, exclusivism, si altele asemanatoare; dar nu putem impiedica aceasta. Daca ne pastram deoparte pe o baza corecta si intr-un spirit corect, putem sa lasam consecintele in mana lui Dumnezeu. Fara indoiala, ramasita din vremea lui Ezra trebuie sa fi parut extrem de necooperanta atunci cand au refuzat participarea popoarelor din jurul lor la construirea casei Domnului; dar au actionat pe baza principiului divin in refuzul lor. "Lasati-ne sa construim cu voi, deoarece cautam ca si voi pe Dumnezeul vostru si li jertfim din zilele lui Esar-Hadon, imparatul Asiriei, care ne-a adus aici". Ar putea sa para o propunere atragatoare - o propunere care dovedea o inclinatie foarte hotarata catre Dumnezeul lui Israel; totusi ramasita refuza, deoarece popoarele, dincolo de marturisirea lor sincera, erau, in inima, necircumcisi si ostili. "Dar Zorobabel si Iosua si ceilalti capi parintesti ai lui Israel le-au zis: "Voi n-aveti nimic a face cu noi, ca sa construiti o casa Dumnezeului nostru, ci noi singuri vom construi Domnului Dumnezeului lui Israel" (Ezra 4:1-3). Nu au vrut sa se puna la jug cu cei necircumcisi - nu au vrut sa "are cu un bou si un magar" - nu au vrut "sa-si semene via cu doua feluri de samanta - s-au tinut deoparte, desi, facand aceasta s-au expus la acuzatia de a fi niste oameni bigoti, ingusti la minte, neliberali, nemilosii.

Tot asa citim si in Neemia "Si samanta lui Israel s-au despartit de toti fiii strainului si au stat si au marturisit pacatele lor si nelegiuirile lor" (Neemia 9: 2). Nu a fost vorba de a fi sectar, ci de ascultare. Separarea a fost esentiala pentru existenta lor ca popor. Nu s-ar fi putut bucura de prezenta divina pe un alt teren. Asa trebuie sa fie intotdeauna cu poporul lui Dumnezeu pe pamant. Trebuie sa fie despartiti, altfel nu sunt doar inutili, ci chiar daunatori. Dumnezeu nu li poate avea pentru El, nu ii poate insoti daca se injuga cu necredinciosi, pe orice baza, pentru orice fel de scop. Marea dificultate este sa combini un spirit de despartire intensa cu unul de har, blandete si ingaduinta; sau, asa cum altul a spus, "sa pastrezi un cerc stramt, cu o inima larga". Aceasta este cu adevarat o dificultate. Cum tinerea stricta, fara compromis a adevarului tinde sa restranga cercul in jurul nostru, vom avea nevoie de puterea mareata a harului pentru a ne pastra inima larga, si afectiunile calde. Daca luptam pentru adevar altfel decat prin har, vom reusi doar sa ajungem la o marturie unilaterala, neatractiva. Si, de cealalta parte, daca incercam sa expunem harul cu pretul adevarului, se va dovedi, in final, ca este doar o manifestare a liberalitatii populare, in dauna lui Dumnezeu - un lucru fara nici o valoare.

Apoi, vorbind despre scopul pentru care creștinii se înjuga de obicei cu cei care, chiar pe baza mărturiei lor, judecând chiar prin prisma toleranței, nu sunt niciodată creștini, se va dovedi, în final, că nici un lucru cu adevărat ceros nu poate fi obținut prin încălcarea adevărului lui Dumnezeu. Per fas aut nefas [3] nu poate fi niciodată un motto divin. Scopul nu scuza mijloacele; atât scopul cât și mijloacele trebuie să fie după principiile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, sau totul se va termina în confuzie și dezonoare. Se poate ca lui Iosafat să i se fi părut un tel foarte nobil, a recupera Ramot-Galaadul din mâna dușmanului; și, mai mult, s-ar putea ca el să fi părut un om foarte liberal, dragut, popular, cu inimă largă, atunci când a răspuns la propunerea lui Ahab: “Eu sunt ca tine și poporul meu ca poporul tău și voi fi cu tine în război”. Este ușor să fii liberal și cu inimă largă cu prețul principiilor divine; dar cum s-a terminat? Ahab a fost ucis, și Iosafat abia a scăpat cu viața, esuând complet în mărturie sa.

Vedem deci cum Iosafat nu a atins niciodată scopul pentru care s-a înjugat nepotrivit cu un necredincios; și chiar dacă l-ar fi atins, aceasta nu ar fi fost o justificare pentru ceea ce a făcut. Nimic nu poate vreodată să constituie o justificare pentru un credincios care se înjuga cu un necredincios; și, de aceea, oricât de sinceră, de atractivă și de plauzibilă ar părea expediția la Ramot în ochii omului, după judecata lui Dumnezeu a însemnat “să ajuti tu pe cel rău și să iubești tu pe cei care urasc pe Domnul?” (2 Cron. 19: 2.). Adevărul lui Dumnezeu dezbracă oameni și lucruri de culorile false cu care i-ar putea acoperi un spirit expeditiv, și îi arată în adevărata lor lumină; și este o îndurare de nedescris să ai parte de judecata lui Dumnezeu despre toate cele care se întâmplă în jurul nostru: acesta aduce liniște sufletului, stabilitate umblării și caracterului, și ne scuteste de acea oscilare tristă printre gânduri, sentimente și principii care ne face atât de nepotriviti cu locul unei mărturii ferme, hotărâte pentru Hristos. Ne vom însela dacă încercăm să ne facem o părere pornind doar de la gândurile și părerile oamenilor; pentru că ei vor judeca întotdeauna după aparențele exterioare, și nu după caracterul intrinsec, după principiul lucrurilor. Dacă oamenii pot obține ceea ce ei consideră un scop drept, nu îi mai interesează și modul în care l-au atins. Dar adevărul slujitor al lui Hristos știe că trebuie să facă lucrarea Stăpânului său, după principiile Stăpânului Sau și în duhul Stăpânului său. Un astfel de om nu poate fi satisfăcut prin a atinge un tel vrednic de lauda, dacă nu îl atinge pe o cale aprobată de Dumnezeu. Atât mijlocul cât și telul trebuie să fie divine. Admit, de exemplu, că este un scop foarte nobil să răspândiți Scripturile – Cuvântul curat, vesnic al lui Dumnezeu; dar dacă nu le pot răspândi decât înjugându-mă cu un necredincios, ar trebui să mă abțin, tot așa cum nu trebuie să fac rău pentru că să vină binele.

Dar, binecuvântat fie Dumnezeu, slujitorul său poate răspândi cartea Sa prețioasă fără a calca principiile pe care aceasta le conține. Poate să răspândească samanta prețioasă oriunde, fie singur, pe baza responsabilității individuale, fie în partasie cu cei care sunt cu adevărat de partea Domnului, fără a se alia cu cei a căror întreaire umblare și conduită dovedeste că aparțin lumii. Același lucru se poate spune despre orice scop de natură religioasă. Poate fi, și ar trebui să fie, atins pe baza principiilor lui Dumnezeu, și doar pe baza lor. S-ar putea argumenta, drept răspuns, nu suntem chemați să judecăm – că nu putem citi inimă – și că suntem obligați să sperăm că toți cei care se implică în astfel de lucrări bune ca traducerea Bibliei, distribuirea de tractate, ajutarea lucrării misionare trebuie să fie creștini; și că, de aceea, nu poate fi greșit să ne legăm cu ei. La toate acestea răspund că nu cred că este vreun pasaj din Noul Testament care să fie la fel de greșit înțeles și greșit aplicat ca Matei 7:1: “Nu judecați, să nu fiți judecați”. În același capitol citim “dar paziti-va de falsii profeti... după roadele lor îi veți cunoaște”. Acum, cum am putea să “ne pazim” dacă nu vom judeca? Din nou, în 1 Corinteni 5 citim “Pentru că ce am eu să îi judec pe cei dinafară? Nu-i judecați voi pe cei dinauntru? Dar pe cei de afară îi judeca Dumnezeu”. Aici suntem în mod special înștiințați că cei “dinauntru” intra în sfera imediată a judecății bisericii; și totuși, dacă ar fi să ne luăm după cea mai răspândită interpretare a textului din Matei 7:1, n-ar trebui să judecăm pe nimeni; tocmai de aceea această interpretare trebuie să fie greșită. Dacă oamenii, fie și în mărturie se pun pe terenul de a fi “inauntru”, suntem chemați să îi judecăm. “Nu-i judecați voi pe cei dinauntru?”. Cât despre cei “de afară”, avem nu altceva de a face cu ei decât să le prezentăm harul pur, desăvârșit, bogat, nelimitat, de neînțeles care strălucește neumbrit în moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt foarte simple. Celor din poporul lui Dumnezeu li se spune să judece pe toți cei care mărturisesc că sunt “inauntru”; li se spune să „se pazească de falsii profeti”; sunt indemnati să „cerceteze duhurile”, dar cum pot să facă asta dacă nu trebuie să judece? Atunci, ce vrea Domnul nostru să spună atunci când zice „Nu judecați”? Cred că El vrea să spună exact ceea ce Sf. Pavel, prin Duhul Sfânt, spune, atunci când ne îndeamnă să „nu judecați nimic înainte de vreme, până când va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Domnul” (1 Cor. 4: 5). Nu avem nimic de a face cu a judeca motivațiile; dar trebuie să judecăm conduita și principiile; adică, conduita și principiile celor care mărturisesc că sunt „inauntru”. Și, de fapt, chiar persoanele care spun „Nu trebuie să judecăm” exercită în mod constant judecata. Nu există un creștin adevărat în care instinctele noii naturi să nu pronunțe judecata an ceea ce privește caracterul, conduita și doctrina; și acestea sunt exact punctele care intra în sfera de judecata a credinciosului. De aceea, tot ceea ce l-ăs indemnă pe cititorul creștin este să exercite judecata în legătura cu cei cu care vrea să se așeze la jug în probleme referitoare la religie. Dacă, în acest moment, lucrează în același jug sau frau, cu un necredincios, atunci încalca deliberat porunca Duhului Sfânt. S-ar putea ca până acum să nu fi știut că face aceasta; dacă așa stau lucrurile, harul Domnului este gata să ierte și să restabilească; dar dacă persistă în neascultare după ce a fost avertizat, nu are nici un motiv să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu și prezenta Lui cu el, oricât de important ar fi obiectivul pe care caută să îl atingă. “Ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor”.

4. Filantropic

Ne mai rămâne de privit doar aspectul filantropic al jugului nepotrivit. Multi ar putea spune „Admit că nu trebuie să ne amestecăm cu necredincioșii în ceea ce privește închinarea sau slujirea lui Dumnezeu; dar suntem liberi să ne unim cu astfel de oameni în scopuri caritabile – cum ar fi, de exemplu, hrănirea celor flămânzi, îmbracarea celor săraci, recuperarea celor dependenți de diferite vicii, oferirea de asistență pentru orbi sau pentru cei bolnavi psihic, sau de îngrijire pentru cei bolnavi sau infirmi, sau de refugiu pentru cei care nu au un cămin și un adăpost, pentru orfani și văduve; și, pe scurt, pentru promovarea a tot ceea ce tinde spre îmbunătățirea situației altor oameni, din punct de vedere fizic, moral și intelectual”.

La prima vedere, această afirmație pare destul de corectă. As putea fi întrebat dacă eu însumi nu as ajuta un om să își scoată caruta din santul de pe marginea drumului. Cu siguranță că da; dar dacă mi s-ar cere să devin membru al unei asociații mixte cu scopul de a scoate carute din santuri, as refuza – nu pentru că eu as fi mai sfânt, ci pentru că Dumnezeu spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Acesta ar fi răspunsul meu, ori care ar fi scopul pe care o asociație mixtă și l-ar propune. Slujitorul lui Hristos este indemnăt „să fie gata pentru orice lucrare bună” – „să facă bine tuturor” – „ii cerceteze pe orfani și pe văduve în necazul lor”; dar să facă aceasta ca slujitor al lui Hristos, și nu ca membru al unei societăți sau al unui comitet în care să fie și necredincioși sau ateii sau alt fel de oameni răi și neevlavioși.

Mai mult, trebuie sa ne aducem aminte ca toata mila lui Dumnezeu este legata de crucea Domnului Isus Hristos. Acesta este singurul mijloc prin care Dumnezeu va da binecuvantarea – parghia puternica prin care El va ridica pe om, fizic, moral si intelectual. „Dar cand s-a aratat bunatatea si dragostea de oameni (philanthropia) a lui Dumnezeu Mantuitorul nostru, El ne-a mantuit, nu pentru fapte, implinite in dreptate, pe care le-am facut noi, ci dupa propria Sa indurare, prin spalarea nasterii din nou si prin innoirea Duhului Sfant, pe care L-a turnat din belsug peste noi, prin Isus Hristos, Mantuitorul nostru” (Tit 3: 4-6). Aceasta este dragostea lui Dumnezeu fata de oameni. Acesta este felul in care El vrea sa imbunatateasca starea omului. Cu toti care inteleg valoarea acestuia se poate injuga un crestin, si nu cu vreun altul.

Oamenii din lume nu cunosc aceasta, si nici nu ii intereseaza. S-ar putea ca ei sa caute sa reformeze, dar o reforma fara Hristos. S-ar putea ca ei sa promoveze imbunatatirea, dar imbunatatirea fara cruce. S-ar putea ca ei sa doreasca sa avanseze, dar Isus nu este nici inceputul nici tinta lucrarii lor. Asadar, cum ar putea un crestin sa se injuga cu ei? Ei vor sa lucreze fara Hristos, Cel caruia crestinul ii datoreaza totul. Ar putea el sa se multumeasca sa lucreze cu ei? Ar putea el sa aiba un scop comun cu ei? Daca oamenii vin si imi spun “Vrem sa ne ajuta sa hranim pe cei flamanzi, sa imbracam pe saraci, sa fondam spitale si azile, sa hranim si sa educam pe orfani, sa imbunatatim conditiile de viata ale celor din jurul nostru; dar trebuie sa iti aduci aminte ca o regula de baza a societatii, a fundatiei sau a comitetului format pentru aceste scopuri este ca numele lui Hristos sa nu fie folosit, pentru ca ar duce doar la controverse. Scopurile noastre nu au de a face cu religia, ci doar cu dragostea fata de semenii nostri, si de aceea tema religiei trebuie exclusa cu grija din toate intalnirile noastre. Ne strangem ca oameni, pentru un scop de bunavoie, si de aceea necredinciosi atei, arieni[5], catolici, socinieni[6], si orice alt fel de oameni, se pot injuga impreuna cu bucurie pentru a face sa inainteze masinaria glorioasa a dragostei de oameni”. Care ar fi raspunsul meu la o astfel de propunere? De fapt, cuvintele nu ar fi de ajuns pentru unul care Il iubeste cu adevarat pe Domnul Isus pentru a raspunde la o asemenea monstruozitate. Cum! exista vreun beneficiu pentru muritori prin excluderea lui Hristos? Nicidecum! Daca nu pot atinge scopurile dragostei curate de oameni fara a Il da deoparte pe Cel binecuvantat care a trait si a murit, si traieste vesnic pentru mine, atunci departati-va cu filantropia voastra, pentru ca cu siguranta ca ea nu vine de la Dumnezeu ci de la Satan! Daca ar fi fost de la Dumnezeu, Cuvantul spune “L-a turnat din belsug peste noi, PRIN Isus Hristos” , chiar Cel pe care regulile voastre il lasa afara. De aceea, regulile voastre trebuie sa fi fost dictate de Satan, dusmanul lui Hristos. Intotdeauna lui Satan ii face placere sa il dea deoparte pe Fiul lui Dumnezeu; si atunci cand ii poate pe determina pe oameni sa faca aceasta, ii va lasa sa fie binevoitori, milosi, iubitori de oameni.

Intr-adevar, o astfel de bunavointa si filantropie merita sa fie numita rea-vointa si mizantropie, pentru ca nu poti sa arati mai eficient vointa rea si ura fata de oameni decat lasandu-L afara pe SINGURUL care i-ar putea binecuvanta, pentru timp si pentru vesnicie. Care ar trebui sa fie starea morala a unei inimi, in legatura cu Hristos, care ar putea sa se aseze pe o temelie, pe o platforma, bazata pe conditia ca Numele Sau sa nu fie amintit? Trebuie sa fie cu adevarat rece; da, dovedeste ca planurile si actiunile oamenilor neconvertiti sunt, in opinia lui, destul de importante ca sa ii duca la a se debarasa de Stapan, cu scopul de a le indeplini. Sa nu ne lasam inselati. Acesta este adevaratul sens in care trebuie sa privim filantropia acestei lumi. Oamenii din lume pot “vinde mirul cu trei sute de dinari si sa dea saracilor”, si in acelasi timp numesc risipa turnarea acelui mir pe capul lui Hristos. Va consimti oare crestinul la aceasta? Se va injuga cu astfel de oameni? Va cauta sa imbunatateasca lumea fara Hristos? Se va insoti el cu oamenii pentru a decora si impodobi o scena patata cu sangele Stapanului sau? Petru putea spune “Argint si aur n-am, dar ce am, aceasta iti dau: In Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, ridica-te si umbla!”. Petru a putut sa vindece un olog prin puterea numelui lui Isus; dar ce ar fi spus el daca ar fi fost invitat sa se alature unui comitet sau unei societati cu scopul de a imbunatati situatia ologilor, dar cu conditia de a lasa afara acel Nume? Nu trebuie sa ne gandim foarte mult ca sa ne imaginam raspunsul sau. Probabil ca intreg sufletul sau s-ar fi dat inapoi de la un asemenea gand. L-a vindecat pe olog doar cu scopul de a preamari Numele lui Isus, si de a prezenta valoarea, excelenta si gloria Sa inaintea oamenilor; dar scopul filantropiei lumesti este diametral opus; ea da deoparte Numele Sau binecuvantat si Il interzice in comitetele, societatile si organizatiile ei.

Deci, nu este oare corect sa spunem “Este rusinos pentru un crestin sa fie gasit intr-un loc unde Stapanul Sau este lasat afara?” Oh! Sa mearga inainte si prin energia dragostei pentru Isus, si prin puterea numelui Sau sfant, sa faca tot binele pe care il poate face; dar sa nu se injuga cu necredinciosi, sa incerce sa combata efectele pacatului fara crucea lui Hristos. Scopul maret al lui Dumnezeu este preamarirea Fiului Sau – “pentru ca toti sa-L onoreze pe Fiul, dupa cum Il onoreaza pe Tatal”. Acesta ar trebui deci sa fie si scopul crestinului; pentru aceasta ar trebui sa “faca bine tuturor”; dar daca se alatura unei societati sau unui comitet pentru a face bine, atunci nu mai actioneaza “in Numele lui Isus”, ci in numele societatii sau comitetului, fara numele lui Isus. Ar trebui sa fie destul pentru orice inima sincera si loiala. Dumnezeu nu are alt fel de a binecuvanta pe oameni decat prin Hristos; si nici un alt scop atunci cand ii binecuvanteaza decat a-L inalta pe Hristos. Tot asa cum in vechime faraon le-a spus egiptenilor infometati care au venit inaintea lui “Duceti-va la Iosif”, cuvantul lui Dumnezeu catre toti este “Veniti la Isus”. Da, pentru suflet si trup, pentru timp si vesnicie, trebuie sa mergem la Isus; dar oamenii din lume nu Il cunosc si nu Il doresc; de aceea, ce are un crestin de a face cu astfel de oameni? Cum ar putea sa actioneze in acelasi jug cu ei? Nu poate face aceasta decat negand practic numele Mantuitorului sau. Multi nu vad aceasta; dar aceasta nu schimba situatia pentru cei ce vad. Trebuie sa umblam sinceri, in lumina; si, desi sentimentele si afectiunile noii naturi nu au fost destul de puternice in noi pentru a ne impiedica sa ne alaturam dusmanilor lui Hristos, cel putin constiinta ar trebui sa se plece inaintea autoritatii acelui cuvânt, NU VA INJUGATI NEPOTRIVIT CU CEI NECREDINCIOSI.

Fie ca Duhul Sfant sa imbrace Cuvantul Sau cu putere cereasca si sa faca taisul sau ascutit, ca sa patrunda constiinta, pentru ca sfintii lui Dumnezeu sa fie eliberati de orice le impiedica sa “alerge in alergarea care ne sta inainte”! Timpul este scurt. Domnul Insusi vine curand. Atunci multe juguri nepotrivite vor fi rupte intr-un moment; multe oi si capre vor fi atunci despartite pentru vesnicie. Fie ca sa ne putem fiecare curata de orice asociere necurata si de orice influenta pacatoasa, asa incat, atunci cand Isus se va intoarce, sa nu fim rusinati, ci sa Il intalnim cu o inima plina de bucurie si o constiinta aprobatoare!

clickbible.org